

pesem pomladi — a Mici kakor pesem vseh pesmi,
nemirna, koprneča . . .

Sklonila je glavico tako, da so ji obkrožali bujni
valčki las rdeča ličeca; njene oči so se smehljale in
tolažile . . .

„Zvončki beli, zazvončkljajte!“

Nalahno so zatrepetale ustne in so obmolknile.
Mici je zrla širokoodprtih oči bele zvončke in se je
pogovarjala z njimi.

Saj je bila vendar pomlad. Vriskala je v dolini
Jagnjenica, peli so gozdovi Jatne, in zato jim je Mici
odgovarjala radostna, razveseljena.

Cvetinomisrski.

Dan Gospodov . . .

Dan Gospodov svoja krila
nad zemljo razpel je
in z radostjo in z veseljem
dol in breg objel je.

Zazvonili so zvonovi
v stolpih cerkvic belih,
sladka pesem zadonela
v glasih preveselih . . .

In čez polje in čez griče
pesem se razlila
je mogočnolepa, vsemu
svetu oznanila:

Spet je iz neba priplaval
dan miru, radosti:
ej, trpini, zdaj počijte
od težav, bridkosti!

Dan Gospodov je . . . Le
k Njemu
vdano pomolite,
z mirom sladkim, z mirom
božjim
srca napojite! —

In od vsepovsodi vstali
so ljudje veseli,
s srci vernimi vsi molit
so Boga hiteli — — —

Vekomir.

